

прекръсти са, и рече: „Господи, не оставяй дѣццата ми да погинатъ отъ гладъ, смили се надъ назе! Ние сме сиромаси, ала сме честни: свое нѣмаме, а чуждото не щеме. Не давай ни много, а дай ни само това, щото ни е потрѣбно за нашата прехрана. Стая вече двѣ години отъ както у насъ нищо не може да се роди; а пакъ и това малко, щото са бѣше родило, го изпоѣдоха и изгориха кжджелие, делибаше и арнауте.“

А най-голѣмата Танчова джщера чуе що говори майка ѝ, и захване да я утѣшава: „Не плачи, мамо, казва тя, и не такава сиромашия бива на свѣтътъ; има и по-сиромаси отъ назе, па и тие живѣятъ. Ние баремъ кждца имаме, — баремъ тя ни остана. Не назе само сж осиромашиле царските хора.“ Утѣшително говори това добро момиченце, ама и ней е така сждо горчиво, така ѝ е криво, щото, щомъ погледашь на нейното хубавичко личенце, изведнашь би можалъ да видишь, че на сждцето ѝ лѣжи голѣмо